

ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΑΠΑΣΚΟΥΛΗΣ

ΔΥΟ
ΠΟΤΑΚΑΙ
ΜΙΑ ΦΤΗΝΗ
ΔΤΑΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Σειρά: Μυθιστόρημα
Τίτλος: Δυο ποτά και μια φτηνή ατάκα
Συγγραφέας: Σωτήρης Παπασκουλής
Επιμέλεια: Εκδόσεις Νέα Πνοή
Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019

Copyright © Σωτήρης Παπασκουλής
Copyright © 2019 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΠΝΟΗ
Ζωοδόχου Πηγής 2-4, 10678 Αθήνα. Τηλ. 210 2230206
www.ekdoseispnoi.gr
ekdoseis.pnoi@gmail.com

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας, (Ν 2121/1993), όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα καθώς και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του δικαιούχου συγγραφέα.

ISBN 978-618-5307-67-7

ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΑΠΑΣΚΟΥΛΗΣ

ΔΥΟ ΠΟΤΑ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΤΗΝΗ ΑΤΑΚΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΟΗ
ΑΘΗΝΑ 2019

Αν υπήρχε κάτι που η Βάσω αγαπούσε, ήταν σίγουρα το θέατρο. Και δεν εννοώ τις κανονικές θεατρικές παραστάσεις, μιλάω για δράμα. Η τύπισσα γούσταρε να δίνει τις δικές της σ' εμένα που δεν άντεχα πάλι το ίδιο έργο. Τις περισσότερες φορές ήθελα να φύγω, και το έκανα. Έβγαινα από την πόρτα, άναβα ένα τσιγάρο και περίμενα να δω μέχρι πού θα με πήγαινε όλη η ορμή, όλη η οργή που είχα αποκτήσει από τον τελευταίο καβγά. Δεν έφτανα πολύ μακριά. Γύριζα πίσω και την έβρισκα κουλουριασμένη στον καναπέ, να τραντάζεται από λυγμούς, κι εγώ στεκόμουν εκεί, να μισώ τον εαυτό μου που γύρισα και την αντίκριζα έτσι, και γιατί εγώ της το προκάλεσα. Με είχε κάνει να πιστέψω ότι ήταν το θύμα της υπόθεσης. Δεν ήμασταν από την αρχή έτσι. Στην αρχή υπήρχε φωτιά. Είχα πέσει με τα μούτρα και καιγόμουν. Η γυναίκα ήταν φωτιά, κι εγώ ερωτευμένος.

Είχα γνωρίσει τη Βάσω στο μπαρ που δούλευε. Το πανεπιστήμιο ήταν κλειστό για τις διακοπές των Χριστουγέννων του '15, κι εγώ είχα γυρίσει στο πατρικό μου, στην Εύβοια, για περίπου δύο εβδομάδες. Ήμουν τελειόφοιτος και δεν είχα καταλάβει τι στο διάολο έκανα σπουδάζοντας οικονο-

μικά. Δεν το ένιωθα. Δεν ήμουν χαρούμενος που θα έβλεπα τους δικούς μου, και όχι επειδή έπρεπε να ανεχτώ την κριτική δύο ελαττωματικών ατόμων για τη ζωή και τις επιλογές μου – είχαν πάντα καλή πρόθεση. Δεν ήμουν χαρούμενος διότι δεν ήθελα να ακούω πάλι τους καβγάδες τους, να βλέπω τη μητέρα μου να κλαίει και τον πατέρα μου να λυπάται για όλα. Γενικά δεν τα πήγαιναν ποτέ καλά. Έπρεπε όμως να το ανεχτώ· ήταν μόνο για δύο εβδομάδες. Την παραμονή των Χριστουγέννων μετά το δείπνο, η ατμόσφαιρα στο σπίτι μύριζε μπαρούτι, οπότε αποφάσισα να την κοπανήσω. Πήρα τα κλειδιά του αμαξιού και έκανα προς την πόρτα.

«Πού πας, Γιάννη;» ρώτησε η μητέρα μου.

«Πάω μια βόλτα...»

Ο πατέρας μου σηκώθηκε από τον καναπέ και έκανε μια αμήχανη κίνηση με τα χέρια.

«Δεν προλάβαμε να τα πούμε» ψέλλισε.

Καθώς έκλεινα την πόρτα, είδα το ύφος της μάνας μου και με τύλιξαν ενοχές. Προσπάθησα ν' απαντήσω σαν να μην τρέχει τίποτα.

«Θα έχουμε χρόνο αύριο. Εξάλλου έχω κανονίσει».

Όλοι ξέραμε ότι δεν έφευγα επειδή είχα άλλα σχέδια. Έφευγα γιατί δεν άντεχα την ίδια ιστορία. Πάλι.

Μπήκα στο αυτοκίνητο. Μία BMW ξεσκέπαστη, απομεινάρι καλύτερων εποχών, από τότε που δεν θυμόμουν καμία μιζέρια. Αγαπούσα αυτό το αυτοκίνητο. Οι τρεις μας μπαίναμε μέσα, ανοίγαμε την οροφή και φεύγαμε για κάποιο ταξίδι. Σίγουρα υπήρχαν καβγάδες, αλλά με το πέρασμα των χρόνων κρατάς μόνο τα καλά· κόλπο του μυαλού. Τα καλά όμως

είχαν τελειώσει. Αυτό το αμάξι ήταν ό,τι είχε απομείνει από κείνες τις εποχές.

Άναψα τη μηχανή και έφυγα για το πρώτο μπαρ που μου ήρθε στο μυαλό. Βγήκα μόνος περισσότερο από επιλογή, αλλά δεν είχα και κάποιον για να βγω μαζί του εκείνο το βράδυ. Τα περισσότερα βράδια δεν είχα κάποιον. Οι φίλοι μου έλειπαν είτε σε άλλες πόλεις όπου σπούδαζαν, είτε είχαν στο μυαλό τους κάτι διαφορετικό, είτε απλώς οι υποχρεώσεις μας ήταν το πρόβλημα – δεν συγχρονιζόμασταν. Δεν είχα και πολλούς. Η δική μου διασκέδαση τις περισσότερες φορές σήμαινε να γίνω σκνίπα και να χωθώ στην πρώτη γκόμενα που θα έβρισκα. Δεν ήθελα να καθίσω δίπλα από ένα τζάκι, να παίζω πόκερ, να δειπνήσω, να συζητήσω. Δεν απολάμβανα την ήσυχη συντροφιά. Πολλές φορές ξέμενα από παρέα. Και δεν μπορούσα να τους κατηγορήσω. Η επιλογή ήταν ολοδική μου· ήθελα να είμαι μόνος τις περισσότερες φορές.

Πάρκαρα στραβά στον δρόμο. «Όλα καλά» σκέφτηκα, «στο κωλοχώρι μου είμαι». Μπήκα μέσα και πήγα κατευθείαν στην μπάρα. Δεν ήθελα παρέα, ήθελα απλώς να πιω.

«Γεια, τι να σου φέρω;»

Ήταν εκεί· σκούρα μαλλιά, σκούρα μάτια, γλυκό χαμόγελο.

«Ένα ουίσκι, σκέτο».

Γύρισε και έσκυψε να πιάσει ένα ποτήρι.

«Ορίστε. Στην υγεία σου».

Της έκανα ένα νεύμα και ήπια.

Την είχα ξαναδεί. Η κωμόπολη που μεγάλωσα ήταν μικρή, όλοι είχαμε ξαναδεί κάποιον.

«Τι κάνεις τέτοια μέρα μόνος σου εδώ;» ρώτησε σκύβοντας προς το μέρος μου.

Κοίταξα τριγύρω. Το μαγαζί ήταν μισοάδειο.

«Απόψε είμαι μόνος. Είναι υπέροχο συναίσθημα».

«Ξέρω τι εννοείς».

«Ξέρεις, ε;»

«Ναι, ξέρω...»

«Ας πιούμε σ' αυτό τότε».

Χαμογέλασε και ήπие από το δικό της. Πρέπει να ήταν τζιν ή κάτι τέτοιο. Απομακρύνθηκε να σερβίρει πελάτη, και έμεινα εκεί. Σε μια από τις γωνίες της μπάρας υπήρχε μια οθόνη αφής για παιχνίδια. Ένας τύπος καθόταν μπροστά της, απόλυτα αφοσιωμένος στο έργο του. Ήταν γύρω στα τριάντα πέντε, μόνιμος κάτοικος της περιοχής, απόλυτα συμβιβασμένος με την ιδέα, έκαιγε το βράδυ του με τσιγάρο και ποτό, παίζοντας ένα παιχνίδι μνήμης. Θύμωνε και έτριβε το στόμα του κάθε φορά που έχανε. Μετά περίμενε λίγο, το σκεφτόταν. Ίσως τα κατάφερνε την επόμενη φορά, ίσως όχι. Έριχνε ένα ακόμη κέρμα και έπαιζε μέχρι να τρίψει πάλι το στόμα του. Δεν θα έπαιρνε χρήματα αν κέρδιζε. Προσπαθούσε να βάλει το όνομά του στον πίνακα· πλήρωνε για φήμη. Σε τι λαβύρινθο είχε χαθεί το μυαλό του; Από τι έτρεχε; Εγώ πλήρωνα για ποτό, και έτρεχα από κάπου. Όλοι πληρώνουμε, όλοι τρέχουμε από κάτι.

«Αυτό από μένα» μου είπε όταν τελείωσα το ποτό.

«Με κακομαθαίνεις. Πώς θα πάω σπίτι;»

«Από κει δεν προσπαθούσες να ξεφύγεις;»

«Πώς το κατάλαβες;» ρώτησα.

«Διαίσθηση... Ούτε εγώ ήθελα...»

«Γιατί να μη θες να είσαι με τους δικούς σου;»

«Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο καλύτερα» μου είπε με μια άβολη έκφραση.

«Εντάξει».

«Δεν μου είπες... τι αμάξι οδηγείς;» με ρώτησε με προσποιητή χάρη, αλλάζοντας αστραπιαία διάθεση. Σκέφτηκα για πρώτη, αλλά όχι τελευταία φορά, ότι θα γινόταν καλή ηθοποιός.

«Το μωρό μου είναι μια BMW 318 cabrio του '91».

«Η κοπέλα σου θα ζηλέψει αν σε ακούσει να το αποκαλείς έτσι...» είπε πάλι με το ίδιο ψεύτικο ύφος.

«Δεν υπάρχει κοπέλα...»

«Τι κρίμα» αποκρίθηκε χαμογελώντας, σχεδόν σαν να με προκαλεί.

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ρώτα με».

«Ξέρεις πώς λειτουργεί το αντρικό σώμα;»

«Για πες...» Καθώς με πλησίαζε, ακούμπησε το σαγόνι στην παλάμη της.

«Έχει μια πολύ συγκεκριμένη μηχανική» είπα και πλησίασα κι εγώ. Χαμήλωσα τη φωνή μου τόσο ώστε να μπορεί να με ακούσει μόνο αυτή. «Εννοώ ότι βλέπω εσένα, μ' αυτά τα μάτια, αυτό το πρόσωπο, αυτό το σώμα και τις κινήσεις σου... κάνεις το αίμα μου να ρέει προς όλα τα λάθος σημεία». Έκανε μια αστεία γκριμάτσα και χαμογέλασε, αλλά έμεινε σιωπηλή. «Μόλις σου περιέγραψα όλη την τραγωδία και τη ματαιότητα του ανδρικού είδους. Δεν μπορούμε να

σκεφτούμε με δύο κεφάλια ταυτόχρονα. Αλλά... μ' αρέσει αυτό το πρόβλημα».

«Είσαι πάντα τόσο διαχυτικός με τα κορίτσια που γνωρίζεις;»

«Όχι πάντα».

«Αχά...»

«Ξέρεις τι λένε για τα πολύ σέξι κορίτσια;» συνέχισα χαλαρά.

Ρούφηξε μια τζούρα από το τσιγάρο της, κρέμασε το χέρι δίπλα στο κεφάλι της και ακούμπησε πάλι το σαγόνι της.

«Για πες...»

Ο τύπος στην οθόνη σηκώθηκε από το σκαμπό του, της έκανε ένα νόημα, άφησε χρήματα στο μπαρ κι έφυγε. Πήγε, και αφού έριξε μια ματιά στους υπόλοιπους πελάτες, επέστρεψε. Έλαβε την ίδια θέση με πριν· αγκώνες, λυγισμένη μέση, άνοιγμα στο μπλουζάκι, και με κοίταζε. Περίμενε να συνεχίσω.

«Λένε ότι είναι πολύ δύσκολο να τα ικανοποιήσεις».

«Κι εσύ πιστεύεις όσα λέει ο κόσμος;»

«Συνήθως όχι».

«Είναι λίγο κλισέ, δε νομίζεις;»

«Ίσως ναι... Ποιος ξέρει όλα τα σέξι κορίτσια να μας πει...»

«Ένωσες ποτέ ότι υπάρχει κάτι περισσότερο, κάτι βαθύτερο από σαρκική επαφή;»

«Κοιτάς τον βαθύτερο άνθρωπο που έχει υπάρξει ποτέ. Είμαι τόσο βαθιά, τόσον καιρό...»

«Τι σε βασανίζει;»

«Τίποτα. Απλώς ζούσα για πολύ καιρό με την πλάνη ότι η ζωή είναι τέλεια».

«Και τι συνέβη και συνειδητοποίησες το προφανές;» γούρωσε λίγο τα μάτια της για να με κοροϊδέψει.

«Άλλαξα οπτική γωνία».

«Ω, Θεέ μου...»

«Θεός λες; Αν υπάρχει Θεός, πρέπει να κατέβει να καθαρίσει».

«Κλίσέ».

«Είμαι βαρετός τύπος».

«Όχι, δεν είσαι. Απλώς έχεις τόσο αρνητισμό...»

«Το ακούω συχνά αυτό».

«Νομίζω ότι πρέπει να χαλαρώσεις» είπε και γέλασε. Έγειρε το κεφάλι· τα μαλλιά της έπεσαν στο πλάι, ο λαιμός της εκτέθηκε. Κοίταξε στο πάτωμα, μετά στα μάτια μου. Προσπαθούσα ν' αποφύγω το βλέμμα της. Κοίταζα αλλού. Ζήτησα κι άλλο ποτό. Με κέρασε ένα σφηνάκι.

«Και τι άλλες δυνάμεις έχεις;» με ρώτησε.

«Θριαμβεύω στο να κάνω τους ανθρώπους να με μισούν». Με κοίταξε. «Τι; Γιατί με κοιτάζεις έτσι;»

«Αναρωτιέμαι...»

«Τι;»

«Αν υπάρχει ελπίδα για σένα. Αν έχεις περάσει το σημείο που μπορεί να σε βοηθήσει κάποιος ή όχι. Τι πήγε στραβά. Αν είσαι μαλάκας».

«Σ' ευχαριστώ. Θα το πάρω ως κομπλιμέντο – κατάφερα να σε κάνω ν' αναρωτιέσαι».

«Πρέπει να συνεχίσω να δουλεύω. Θα ξανάρθω αργότερα» χαμογέλασε κι έφυγε.

Η διάθεσή μου άλλαξε αμέσως και θυμήθηκα γιατί βρι-

σκόμουν εκεί. Συνέχισα να πίνω το ποτό μου, το μυαλό μου περιπλανήθηκε και σκεφτόμουν το σπίτι μου, τους γονείς μου· τι είχε πάει στραβά μ' αυτούς; Σίγουρα δεν ήταν έτσι όταν ξεκίνησαν. Ίσως να υπήρχε φωτιά, πάθος. Πώς μπορούν αυτά να σβήνουν; Πώς μπορούν και ξεχνάνε οι άνθρωποι; Πώς γίνονται τόσο φθινοί; Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι δεν θα γίνω ποτέ σαν τον πατέρα μου, δεν θα κάνω ποτέ τη γυναίκα που αγαπώ να κλάψει. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου να μη γίνω ποτέ τόσο αδύναμος όσο η μητέρα μου. Υπήρχαν όμως στιγμές που έβλεπα τους γονείς μου μέσα μου. Κάποιες φορές ένιωθα αδύναμος. Και κάποιες άλλες άτρωτος, και εκτόξευα δηλητηριώδη κεντριά στους πιο κοντινούς μου ανθρώπους· χαιρόμουν όταν τους πλήγωνα. Γινόμουν σαν τον πατέρα μου, γινόμουν σαν τη μητέρα μου. Πάλευα ν' αντισταθώ, γελούσα στη σύγκρουση που γινόταν μέσα μου, παραδινόμουν, το άφηνα να με κερδίσει, να γίνει αυτό που είμαι, το σκότωνα και ξεκινούσα πάλι απ' την αρχή.

«Ξέρεις ποιο είναι το μεγαλύτερο βάσανο των αντρών;» τη ρώτησα όταν ήρθε.

Αυτή τη φορά δεν μίλησε, περίμενε να ακούσει αυτό που θα έλεγα. Κι εγώ έλεγα, κι έλεγα. Το ποτό μιλούσε. Της είπα ότι το μεγαλύτερο βάσανο είναι το «εγώ» μας. Το τίμημα που πληρώνει κάθε άντρας όταν πλησιάζει μια γυναίκα είναι ότι ρισκοκινδυνεύει να φανεί γελοίος, ότι τα πιο καλοθρεμμένα «εγώ» τα βρίσκεις διόλου σπάνια σε έξυπνους ανθρώπους, αξιοπρεπείς, με τα πιο σιγανά στόματα και τα πιο δυνατά μυαλά. Της είπα ότι γι' αυτό τις περισσότερες φορές της την

πέφτουν πίθηκοι που στέκονται στα δύο πόδια, και ότι αυτοί με το «εγώ» δειλιάζουν γιατί διστάζουν να πληρώσουν το τίμημα, ιδιαίτερα όταν νιώθουν την ισχυρότερη έλξη. Και της είπα ότι στο τέλος, αυτοί δεν μένουν μόνοι. Αυτό που οι ίδιοι είναι τους εξασφαλίζει συντροφιά, όμως όχι αυτή που βαθιά μέσα τους πόθησαν. Αυτοί με το βαρύ «εγώ» πληρώνουν άλλο ένα τίμημα, τη μεταμέλεια κι έναν θάνατο πνευματικό, γιατί η απόλυτη μοναξιά είναι εσωτερική. Κι άλλες τέτοιες μαλακίες που κάπου τις είχα διαβάσει, απλώς για να κάνω εντύπωση. Και μιλούσα, και η ώρα περνούσε, και ερχόμασταν πιο κοντά.

Ήμουν σ' ένα μπαρ, με καταθλιπτική διάθεση, σε μια γιορτινή μέρα, με ένα κορίτσι. Δεν μιλούσε πολύ, κάτι που δεν μ' ενοχλούσε, αλλά με καταλάβαινε σιωπηλά. Όταν δεν μιλούσαμε, κινούνταν πάνω κάτω στο μπαρ και εξυπηρετούσε, καθάριζε. Το σώμα της με καθήλωνε. Την παρατηρούσα χωρίς να με αντιλαμβάνεται, πώς έβαζε ποτό στα ποτήρια, πώς στεκόταν, πώς χαμογελούσε. Το μυαλό μου είχε αποφασίσει. Μόλις είχε σερβίρει έναν πελάτη και γύριζε σ' εμένα.

«Σ' αρέσει το μέρος;»

«Ωραίο είναι. Θέλω να φύγεις μαζί μου απόψε» της είπα κοιτάζοντας κατευθείαν στα μάτια της. Το βλέμμα της είχε κάτι τόσο έκφυλο. Λένε ότι τα μάτια είναι παράθυρο της ψυχής. Αν ίσχυε, μπορούσα να φανταστώ και πως θα έμοιαζε εκεί μέσα.

«Όχι» είπε, αλλά για κάποιον λόγο πίστευα ότι δεν το εννοεί.

Έμεινα και ήπια ένα ουίσκι ακόμη.

ΔΥΟ ΠΟΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΤΗΝΗ ΔΤΑΚΑ

Προτού περπατήσεις, σέρνεσαι. Σέρνεσαι μέχρι η προοπτική της όρθιας στάσης να γίνει περισσότερο δελεαστική από το βόλεμα της αδράνειας του πατώματος. Η επιστροφή στη μικρή επαρχιακή πόλη όπου μεγάλωσε, θα φέρει τον Γιάννη Στάνκο αντιμέτωπο με τον σκοτεινό εαυτό του. Οικογενειακά προβλήματα, τρελή πρώην γκόμενα, πρωταρχικό στάδιο εθισμού στο αλκοόλ και διάχυτη εσωτερική σύγχυση, είναι η κορυφή του παγόβουνου. Αυτοαπέχθεια και κυνισμός τρέφουν τη ρουτίνα της ζωής του. Η απόφαση να ξυπνήσει από τον λήθαργο θα τον μεταφέρει από τα σκοτεινά μέρη του μυαλού του, στα σκοτεινά μπαρ της Αθήνας, όπου ο αγώνας για επιβίωση κάνει διάλειμμα με ροκ εν ρολ και ξίδι. Η Μέκκα του πολιτισμού θα γίνει η απέραντη αρένα του, σε μια μάχη για ενηλικίωση.

www.ekdoseispnoi.gr

ISBN 978-618-5307-67-7

9 786185 307677 >